

въ чужди държави, и да възстанови България такава, каквато била при царь Симеона въ първото българско царство.

Съседитѣ на България тогава били: латинцитѣ, които владѣяли Цариградъ и всички около него византийски земи заедно съ Гърция; сѣрбитѣ на западъ и маджаритѣ, които превзели отъ Борила българскитѣ области Браничево и Бѣлградъ. Ала най-опасни за нашия народъ пакъ си оставали гърцитѣ.

Когато латинцитѣ-кръстоносци превзели презъ 1204 г. Цариградъ, византийскитѣ императорски наследници се разбѣгали. Единъ наследникъ отишълъ въ Трапезунтъ на Черно море и тамъ основалъ Трапезунско гръцко царство; вторъ, на име Тодоръ Ласкарисъ, основалъ царство въ гр. Никея на азийския брѣгъ срещу Мраморно море, а трети — Михаилъ Ангелъ, задържалъ Епирското царство. Неговиятъ наследникъ Киръ Тодоръ го разширилъ съ български земи въ Македония, превзелъ отъ латинцитѣ Солунъ и се прогласилъ за византийски императоръ.

И тъй, Иванъ Асѣнь II трѣбвало да се спогоди съ латинцитѣ въ Цариградъ, съ маджаритѣ въ Унгария, съ гърцитѣ въ Солунъ и съ сѣрбитѣ въ Рашка. Какъ да стане това? Съ война или по миренъ начинъ? Иванъ Асѣнь II билъ мждъръ човѣкъ и царъ. Той знаелъ, че съ война не винаги се печели. Затова той поискалъ да се потъкми миролюбиво съ всички. Въ това време първата му жена умрѣла, та се оженилъ за дъщерята на маджарския кралъ Андрей II, като получилъ обратно българскитѣ земи Бѣлградъ и Браничево. По-късно той добилъ отъ маджаритѣ и земитѣ Турно Северинъ, се-